

(На себе си):

— Що чухъ?! ... Сѣкашъ лае лисица! ...

(Високо):

Най-страшенъ звѣръ съмъ азъ в'лѣса! ...

Всѣкиму, всждѣ смъртъ нося!

Отъ менъ горитѣ треперятъ: —

Отъ страхъ клоне си люлѣятъ. ...

— Наший родъ е все отъ храбърци! ...

(На себе си, тихо):

— Ахъ! що? ... Сѣкашъ тамъ виятъ вълци! ...

(Високо):

— Смѣло напрѣдъ на смъртенъ бой!

Заешки родъ — славенъ е той:

В' биткитѣ ний сме кат' на парадъ...

(На себе, тихо):

— Ай, кой ли пѣкъ ме хвана отзадъ! ...

(Върти се тичешкомъ по сцената).

— Ай, ай, чакай! Не бутай менъ! ...

Убийство посрѣдъ бѣлий день! ...

Моля ви! Азъ не ви познахъ...

Азъ, о! ... Само ви се радвахъ! ...

Вие — братецъ мой, гостенинъ най-драгъ и милъ!...

— Фу! ... Напразно страхъ! ...

Връзъ мойта опашка сухъ листецъ падналъ е билъ!...

(Подскача радостенъ и пѣе). ...

Ура-ла-ла-ла!

Юнакъ съмъ сегѣ. ...

Тра-ла-ла-ла-ла!

Както всѣкога! ...

Побългарилъ: Г. Стояновъ.

